

Šopek Marijinih čednostij.

IV. Živa vera.

esniki radi primerjajo človeško življenje vožnji po razburkanem morju. Kakor pa ima mornar raznovrstne pripomočke, da srečno pride do pristanišča, tako daje Bog tudi človeku primernih pripomočkov, da doseže svoj namen. Vera nam je luč, ki razsvetljuje našo pot, upanje se po pravici primerja sidru, ljubezen pa je ono veslo, ki nam pomaga premagati vse težave. Srečen je katoliški kristijan, ker prejme pri sv. krstu sv. vero kot vlito čednost, dobri stariši mu gojé to cvetko in pri krščanskem nauku v šoli in v cerkvi se mu razcvete, da mu v življenju prinaša najlepšega sadu. Kakor nam solnce pokaže vse stvari take, kakor so v resnici, tako nam sv. vera določno pové, odkod smo in kaj je naš namen. V luči sv. vere spoznamo svojega nebeškega Očeta, da se potem upapolni oziramo proti njemu v nebesa, v svojo pravo domovino, kjer bomo kedaj večno srečni.

Kdo pa se je kedaj bolj odlikoval v živi veri, kakor Marija? In ker je imela Marija to prvo in najpotrebnejšo čednost, zato je vse njeno življenje nepretrgana vrsta dobrih del. V Betlehemu je videla v jaslicah ubogo, revno dete; Marija je verovala, da je to dete Bog in ga je pobožno molila. Z detetom je morala bežati v Egipet, ker je Herod Jezusa zalezoval, in vendar je verovala, da je on, ki mora bežati v tujo deželo, vse-mogočni Bog, kralj nebes in zemlje, kralj vseh kraljev. Marija je z žalostjo opazovala, kako malo ljudi je verovalo v njenega božjega Sina, kako so ga preganjali judovski veliki duhovni in farizeji, kako so ga izdali Pilatu in kako je ljudstvo zahtevalo njegovo smrt, vendar noben trenutek ni dvomila, da bi Jezus ne bil Odrešenik sveta.

Marija je tudi svojo vero očitno in javno spoznala in sicer pred Judi in pagani v oni uri, ko so ti še umirajočega njenega božjega Sina zaničevali in zasramovali; stala je tedaj pod križem in ni zapustila Zveličarja. Judež je svojega nebeškega Učenika izdal in prodal, Peter ga je trikrat zatajil, apostoli so ga zapustili, Marija pa ga ni zapustila; ostala je in trpela ž njim vred ob njegovi smrti.

Tako živa je bila Marijina vera; ona je tudi pozneje še potrjevala v veri apostole in učence, ona je vsem ljudem prelep in vzvišen vzgled, kako morajo trdno verovati, kar je Bog razodel in nam po sv. katoški cerkvi zapoveduje verovati.

Marija je pa tudi sedaj v nebesih že tisoč in tisoč vernikom izprosila milost sv. vere. Izmej skoro neštivilnih vzgledov naj vendar enega navedem. Bogat mož,

Jožef Hempel po imenu, je šel v Rim, da bi se pečal z raznimi umetnostimi. Bil je pa vedno sam s seboj skrajno nezadovoljen, ker ni imel notranjega miru. Svoje težave je potožil nekemu slikarju iz Avstrije, in ta mu je svetoval, naj gré na božjo pot v sloveče Marijino Celje na Štajerskem; tam bo našel milost prave vere in dušni mir. Jožef Hempel je storil tako, šel je do Marijinega svetišča in ondi iskal notranjega miru. Vendar je ostal mrzel v Mariji posvečenih prostorih in nezadovoljen se je povrnil od kraja, kjer je studenec dušne tolažbe. Vračal se je proti Rimu; na potu je moral po nekem klancu peš iti. Srečal je revno ženo, ki je imela pri sebi že nekoliko večjega otroka, ki pa ni bil popolnoma pri pameti. Umetniku se je smilila uboga žena in jo vpraša, kaj je otroku. Žena jame bridko jokati in pravi: „Silno sem žalostna radi tega otroka; tako je neveden, da še Jezusa v sv. zakramentu ne bo mogel prejeti“. Te besede so kakor meč presunile umetnika. Živo je jel primerjati sebe nesrečnemu otroku. Mati joka nad otrokom, ki brez lastne krivde ne more imeti vere, on — umetnik z zdravim razumom pa se ustavlja žarkom sv. vere. Zmagala je milost božja. Otajal se mu je led nevere v duši, notri mu je posijalo pomladansko solnce svete vere, pognale so cvetke lepih čednostij. Marija mu je izprosila to. Vrnil se je do njenega svetišča, vrnil tudi v pravo sv. cerkev in s tem je dobil obilnost notranjega miru.

Da boš okušal tudi ti, ljubi otrok, ta notranji mir, bodi zvest in poslušen otrok sv. matere katoliške cerkve: ona ti pové, kaj moraš verovati. Če jo boš vedno poslušal, boš srečen že na zemlji, kajti sv. vera daje moč v skušnjavah, razsvetluje v dvomih, tolaži v bridkostih, daje pogum v preskušnjah in pomoč v nevarnostih.

A. Stroj.

